

УДК 342.9

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ З НАСЕЛЕННЯМ ТА ДЕРЖАВНИМИ ОРГАНАМИ

Україна позиціонує себе як демократичну, соціально правову державу, для якої людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю. У такій державі права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Особливої уваги з боку держави потребують соціально вразливі категорії населення, зокрема люди похилого віку, інваліди, безробітні, безпритульні та інші. Такі верстви населення, відповідно до ст. 46 Конституції України, мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням коштом страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів з метою догляду за непрацездатними [1].

Заради реалізації цих та інших засадничих конституційних положень у державі створено механізм соціального захисту населення, окремою ланкою якого є Пенсійний фонд України, що входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики з питань пенсійного забезпечення та ведення персоналізованого обліку надходжень від сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування [1]. Виконуючи свої завдання і функції, ПФУ виступає як самостійний суб'єкт суспільних відносин, що у своїй діяльності керується Конституцією України та законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України, наказами Міністерства соціальної політики України, іншими актами законодавства України, а також дорученнями Президента України та міністра соціальної політики [2].

Втім, попри самостійність Фонду під час реалізації свого функціонального призначення, він не може діяти ізольовано від інших учасників суспільно-державних відносин, зокрема інших органів державної влади, адже державний механізм, структурною ланкою якого є ПФУ, являє собою єдину систему, в якій кожен елемент взаємодіє з іншими, через що і досягається зазначена єдність та ефективність роботи як

державного механізму загалом, так і кожної з його ланок зокрема. З цього приводу слушно наголошував О.Ф. Скакун, що механізм держави – це цілісна система внутрішньо організованих елементів, яка має єдині принципи побудови, єдині завдання та цілі діяльності. Кожен із суб'єктів механізму держави як його системний елемент є органічно зумовленим усіма іншими його елементами і функціонуванням системи загалом [3, с. 87].

Отже, взаємодія є важливою умовою нормально функціонування будь-якого державного органу, зокрема Пенсійного фонду України. Як предмет наукових досліджень, взаємодія перебувала у полі зору багатьох науковців зі сфери права та управління, зокрема, її вивчали: В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.К. Колпаков, С.В. Ківалов, О.М. Бандурка та інші. Втім, варто відзначити, що управлінська взаємодія є явищем багатоаспектним та багаторівневим, тому ціла низка її сторін все ще потребує більш ґрунтовного аналізу, наприклад, це стосується питань взаємодії Пенсійного фонду України з іншими державними органами, які, з нашої точки зору, не мають вичерпного теоретичного опрацювання. Враховуючи вищевикладене, у цьому підрозділі статті ми маємо на меті розглянути правове регулювання взаємодії органів Пенсійного фонду України з іншими державними органами.

Для того щоб взаємодія мала послідовний, злагоджений та цілеспрямований характер, відрізнялася високою ефективністю та результативністю, вона має бути належним чином врегульована. У сучасному суспільстві існує достатня кількість різного роду регуляторів відносин та процесів, що у ньому відбуваються, втім, головна роль належить праву. Воно на сьогодні є одним із найбільш досконалих та універсальних інструментів регулювання суспільно-державного життя: регламентуючий вплив права зазнають усі найбільш важливі відносини та процеси, що виникають та реалізуються в українському суспільстві та державі. Не є виключенням і взаємодія ПФУ з іншими державними органами, основні матеріальні та процесуально-процедурні аспекти організації й здійснення якої також зазнають правового регулювання.

Правове регулювання – це здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їхнє юридичне закріплення, охорона і розвиток [3, с. 488].

Ю.С. Шемшученко та С.В. Бобровник характеризують правове регулювання як один з основних засобів державного впливу на суспільні відносини

з метою їхнього упорядкування в інтересах людини, суспільства і держави [4, с. 40–41].

На думку В.І. Теремецького, правове регулювання являє собою специфічну діяльність, що є засобом упорядкування та регламентації суспільних відносин за допомогою норм права. Автор відзначає, що призначення регулювання полягає у впорядкуванні, налагодженні механізму взаємодії між суб'єктами суспільних відносин [5, с. 51].

Залежно від того, нормами якої галузі права регулюються ті чи інші суспільні відносини та процеси, правове регулювання може бути конституційно-правовим, цивільно-правовим, господарсько-правовим, адміністративно-правовим тощо. Зокрема останнє, тобто адміністративно-правове регулювання, прийнято розуміти як цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових заходів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства й держави [6, с. 88–89]. Або ж, як зазначає В.В. Галунько, адміністративно-правове регулювання характеризує спеціально-юридичний механізм впливу адміністративного права на поведінку і діяльність його адресатів [7].

В.В. Галунько [7] твердить, що адміністративно-правове регулювання характеризує спеціально-юридичний механізм впливу адміністративного права на поведінку і діяльність його адресатів. Унаслідок адміністративно-правової регламентації формується юридична основа, визначаються зафіксовані у правових величинах орієнтири для організації діяльності учасників адміністративно-правових відносин на досягнення фактичних завдань адміністративного права.

Усе вищевикладене дає можливість зробити висновок, що адміністративно-правовому регулюванню притаманні такі ознаки:

- воно має цілеспрямований характер, оскільки є певним регулятором суспільних відносин, впорядковуючи їх за допомогою адміністративно-правових норм;

- має певний предмет і сферу правового впливу, які усвідомлюються суб'єктами адміністративного права і суспільством та мають для них певне значення. Предмет адміністративно-правового регулювання нерозривно пов'язаний із предметом адміністративного права;

- адміністративно-правове регулювання правове регулювання спрямовано на досягнення основної мети адміністративного права – забезпечення за допомогою адміністративно-правових заходів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних і юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави;

- забезпечується передусім на основі реалізації адміністративно-правового методу правового регулювання, невіддільні фізичні та юридичні особи безпосередньо між собою не взаємодіють у публічному аспекті, невід'ємним зв'язуючим елементом між

ними є суб'єкт публічної адміністрації, що пов'язує адміністративно-правове регулювання в єдину збалансовану систему;

- має організаційний та упорядкований характер, тобто здійснюється за допомогою певних правових елементів (методів, засобів, типів, елементів механізму адміністративно-правового регулювання та ефективності);

- має визначені стадії, що передбачають насамперед правову регламентацію суспільних відносин, виникнення суб'єктивних публічних прав і юридичних адміністративних обов'язків та їх реалізацію.

Отже, адміністративно-правове регулювання – це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави.

Ефективність правового впливу на суспільні відносини в сфері публічного адміністрування залежить не тільки від їхньої природи та особливостей, правильно знайденого методу регулювання, а й від успішного використання всіх елементів механізму, за допомогою якого правова воля переводиться у фактичну поведінку суб'єктів адміністративного права. Механізм адміністративно-правового регулювання – це сукупність адміністративно-правових засобів, за допомогою яких здійснюється вплив на відносини, що виникають у процесі реалізації адміністративних зобов'язань публічної адміністрації [8].

Механізм правового, зокрема, адміністративно-правового регулювання включає ряд елементів, як правило, до них належать правові норми, юридичні факти, правовідносини, акти правозастосування, юридична відповідальність.

До структури цього механізму входять наступні елементи (засоби):

- норми адміністративного права, об'єктивно виражені в законах та інших нормативних актах;

- адміністративно-правові відносини;

- акти застосування норм адміністративного права;

- акти тлумачення норм адміністративного права;

- правосвідомість;

- правова культура;

- законність [8].

В.В. Коваленко наголошує, що кожен елемент цього механізму виконує специфічну роль у регулюванні поведінки людей. Ці елементи водночас виступають як юридичні засоби адміністративно-правового регулювання. Адміністративно-правові засоби включаються у процес регулювання у певній послідовності. Таким чином, адміністративно-правове регулювання являє собою процес послідовного використання адміністративно-правових засобів для досягнення цілей регулювання дій учасників суспільних відносин [8].

Охарактеризувати належним чином усі ці елементи адміністративно-правового регулювання взаємодії ПФУ з іншими органами державної влади та

населенням у межах одного підрозділу дуже важко, тому ми розглянемо один з основних, яким, на нашу думку, є адміністративно-правові норми. Адже саме завдяки їх впливу звичайні суспільні відносини стають правовими, а відповідальність за їхнє порушення виникає тільки тоді, коли вона прямо передбачена правовими нормами, реалізувати правозастосування також не можна без наявності відповідних правових норм щодо юридичних фактів; конкретні життєві обставини визначаються ними лише тому, що норми права пов'язують із ними настання юридично значущих наслідків.

Усе це, з нашої точки зору, яскраво свідчить про першочергову роль правових норм в адміністративно-правовому регулюванні, підтвердженням цього є навіть зміст самого терміну «адміністративно-правове регулювання», тобто впорядкування за допомогою права. Право – це, перш за все, система норм (правил поведінки) і принципів, встановлених або визнаних державою як регулятори суспільних відносин, які формально закріплюють міру свободи, рівності та справедливості відповідно до суспільних, групових та індивідуальних інтересів (волі) населення країни, забезпечуються всіма заходами легального державного впливу аж до примусу [3, с. 216].

Правові норми – це, так би мовити, «клітини права», «цеглинки», з яких складається внутрішня будова права. Норма права являє собою різновид соціальної норми, загальнообов'язкове, формально-визначене правило поведінки (зразок, масштаб, еталон), встановлене або санкціоноване державою як регулятор суспільних відносин, яке офіційно закріплює міру свободи і справедливості відповідно до суспільних, групових та індивідуальних інтересів (волі) населення країни, забезпечується всіма заходами державного впливу, аж до примусу [3, с. 275]. Все це є цілком справедливим і для адміністративно-правових норм, які також є загальнообов'язковими, формально-визначеними та забезпеченими державою правилами, вони встановлюють межі належної, допустимої та рекомендованої поведінки людей, діяльності органів виконавчої влади, їх посадових осіб, а також підприємств, установ, організацій та трудових колективів у сфері виконавчої влади. Норми адміністративного права встановлюють правовий режим взаємовідносин суб'єктів державного управління та місцевого самоврядування, порядок здійснення організаційно-управлінської діяльності, визначають права і обов'язки громадян у сфері виконавчої влади та гарантії їх реалізації [9, с. 34].

Джерелами адміністративно-правових норм є відповідні нормативно-правові акти різної юридичної сили, тому з метою дослідження адміністративно-правового регулювання взаємодії ПФУ з іншими органами держави розглянемо стан її законодавчого забезпечення.

Головним нормативно-правовим актом, на підставі якого діє ПФУ, є Указ Президента України «Про положення про Пенсійний фонд України» від 2011 р. У ньому зазначається, що Пенсійний фонд

України, відповідно до покладених на нього завдань, зокрема, аналізує та прогнозує надходження коштів від сплати єдиного внеску, організовує взаємодію та обмін інформацією з Міністерством доходів і зборів України та іншими державними органами з питань нарахування та сплати єдиного внеску, персоналізованого обліку надходжень від сплати єдиного внеску, розрахунку показників середньої заробітної плати працівників з метою призначення пенсії [2]. У ч. 8 згаданого Указу також встановлено, що Пенсійний фонд України під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими органами виконавчої влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, з органами місцевого самоврядування, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, підприємствами, установами, організаціями, а також всеукраїнськими об'єднаннями профспілок, всеукраїнськими об'єднаннями роботодавців [2]. Забезпечення взаємодії досліджуваної взаємодії та контроль за її здійсненням покладається на Голову правління ПФУ.

Варто відзначити Постанову КМУ від 2011 р. «Про затвердження Типового положення про територіальні органи міністерства та іншого центрального органу виконавчої влади», в якій передбачено, що територіальні органи виконавчої влади, зокрема органи ПФУ, під час виконання покладених на них завдань взаємодіють із Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими держадміністраціями та органами місцевого самоврядування, а також підприємствами, установами, організаціями на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці [10].

Основний обсяг питань щодо взаємодії Пенсійного фонду України з іншими державними органами за певними напрямками врегульований відповідними підзаконними відомчими та міжвідомчими нормативно-правовими актами. До таких належать:

– Наказ Мінекономіки, Фонд державного майна, ДПА України «Про затвердження Порядку взаємодії та обміну інформацією між Міністерством економіки України, Фондом державного майна України, Державною податковою адміністрацією України та Пенсійним фондом України про підприємства, стосовно яких порушено провадження у справі про банкрутство». Затверджений цим наказом Порядок визначає механізм взаємодії Міністерства економіки України, Фонду державного майна України, Державної податкової адміністрації України і Пенсійного фонду України, процедуру обміну інформацією щодо державних підприємств та підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує 25%, що перебувають у процедурах, передбачених Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [11];

– Наказ Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження Порядку взаємодії при обміні інформацією між органами Міністерства внутрішніх справ України та Пенсійного фонду України щодо

захисту інтересів держави при нарахованні та сплаті єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та інших платежів до Пенсійного фонду України». Цей порядок розроблено та затверджено з метою профілактики, запобігання і виявлення правопорушень у сфері оплати праці та соціального страхування шляхом обміну інформацією між органами внутрішніх справ України та управліннями Пенсійного фонду України в районах, містах та районах у містах [12];

– Наказ Державної податкової адміністрації України «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної податкової служби і органів Пенсійного фонду України під час організації та проведення планових перевірок» [13], який визначає організаційно-процедурні аспекти співробітництва податкових органів та ПФУ в процесі підготовки та здійснення планових перевірок суб'єктів господарювання;

– Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів Пенсійного фонду України». Цей нормативно-правовий акт спрямований на забезпечення ефективної взаємодії між органами державної виконавчої служби та органами Пенсійного фонду України під час виконання рішень про стягнення коштів на користь держави за позовами органів Пенсійного фонду України, вимог про сплату недоїмки з єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, рішень органів Пенсійного фонду України про накладення штрафів і нараховування пені та постанов у справах про адміністративні правопорушення [14];

– Наказ Мін'юсту України «Про затвердження Порядку взаємного обміну інформацією з реєстрів Державної реєстраційної служби України та Пенсійного фонду України», який встановлює процедуру взаємного обміну відомостями про юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, визначеними Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», між Державною реєстраційною службою України та Пенсійним фондом України [15];

– Наказ Міністерства соціальної політики України «Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства соціальної політики України з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України – Міністра соціальної політики України». У наказі закріплено, що встановлений ним Порядок визначає організаційні та процедурні питання взаємодії Міністерства соціальної політики України з Пенсійним фондом України, Державною інспекцією України з питань праці, Державною службою з питань інвалідів та ветеранів України у процесі формування та реалізації державної політики у відповідних сферах. Цей Порядок спрямований на забезпечення узгодженості, плановірності та цілісності формування державної

політики у відповідних сферах, а також ефективності її реалізації [16].

Резюмуючи вищевикладений матеріал можемо стверджувати, що сьогодні взаємодія ПФУ з іншими державними органами не є хаотичною та має більш-менш пристойне нормативно-правове підґрунтя, що визначає форми та порядок їхнього співробітництва за окремими напрямками. У той самий час, на нашу думку, для забезпечення більш надійної та ефективної взаємодії органів ПФУ з іншими державними органами не вистачає закріплення її основ саме на рівні відповідного закону. Адже вищезазначені підзаконні нормативно-правові акти визначають, в основному, процедурні аспекти взаємодії ПФУ з конкретними суб'єктами у чітко визначеному вузькому напрямку. Водночас низка її загальних засадничих питань має досить абстрактне врегулювання або взагалі залишається поза увагою. Можливо, було б доречним у Законі «Про центральні органи виконавчої влади» присвятити кілька статей питанням організації та здійснення взаємодії, зокрема, визначити її основні принципи, цілі та завдання тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про положення про Пенсійний фонд України : Указ Президента України від 06.04.2011 р. № 384/2011 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/384/2011>.
3. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
4. Юридична енциклопедія: [У 6 т.] / [ред. кол. Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін.]. – К.: Енциклопедія, 2003. – Т. 5: П–С. – 736 с.
5. Теремецький В.І. Поняття адміністративно-правового регулювання у сфері оподаткування / В.І. Теремецький // Держава та регіони. Серія «Право». – 2012. – № 1 (35). – С. 50–54.
6. Адміністративне право України: основні категорії та поняття : навч. посіб. [В.І. Загуменник, В.В. Мусієнко, В.В. Проценко]; за заг. ред. О.Х. Юлдашева. – Бендери ; К. : Поліграфіст, 2010. – 512 с.
7. Галунько В.В. Поняття та зміст адміністративно-правового регулювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.law-property.in.ua/articles/general-administrative-law/94-the-concept-and-content-regulation-administrativnoppravovoho.html>.
8. Коваленко В.В. Курс адміністративного права України: підручник [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pidruchniki.ws/1226042548182/pravo-administrativno-pravovi_normi_vidnosini.
9. Административное право Украины: [Учебник для студентов высш. учеб. заведений юрид. спец.] – 2-е изд., перераб. и доп.; Под ред. проф. Ю.П. Битяка. – Харьков: Право, 2003. – 576 с.
10. Про затвердження Типового положення про територіальні органи міністерства та іншого центрального органу виконавчої влади : Постанова КМУ від 25.05.2011 р. № 563 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/563-2011-%D0%BF>.
11. «Про затвердження Порядку взаємодії та обміну інформацією між Міністерством економіки України, Фондом державного майна України, Державною податковою адміністрацією України та Пенсійним фондом

України про підприємства, стосовно яких порушено провадження у справі про банкрутство» від 07.02.2009 р. № 98/174/46 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0227-09>.

12. Про затвердження Порядку взаємодії при обміні інформацією між органами Міністерства внутрішніх справ України та Пенсійного фонду України щодо захисту інтересів держави при нарахуванні та сплаті єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та інших платежів до Пенсійного фонду України : Наказ МВС України від 24.12.2009 р. № 552 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0261-10>.

13. Про затвердження Порядку взаємодії органів державної податкової служби і органів Пенсійного фонду України під час організації та проведення планових перевірок : Наказ ДПА України від 24.01.2011 р. № 38 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0167-11>.

14. Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів Пенсійного фонду України : Наказ Мін'юсту України від 26.12.2011 р. № 3593/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z1523-11>.

15. Про затвердження Порядку взаємного обміну інформацією з реєстрів Державної реєстраційної служби України та Пенсійного фонду України : Наказ Мін'юсту України від 30.11.2012 р. № 1776/5 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z2044-12/paran19#n19>.

16. Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства соціальної політики України з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України - Міністра соціальної політики України : Наказ Міністерства соціальної політики України від 24.09.2012 р. № 596 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1711-12>.

Кравченко І.О. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ З НАСЕЛЕННЯМ ТА ДЕРЖАВНИМИ ОРГАНАМИ

Сьогодні взаємодія ПФУ з іншими державними органами не є хаотичною та має більш-менш пристойне нормативно-правове підґрунтя, що визначає форми та порядок їхнього співробітництва за окремими напрямками. Водночас, на нашу думку, з метою забезпечення більш надійної та ефективного взаємодії органів ПФУ з іншими державними органами не вистачає закріплення її основ саме на рівні відповідного закону. Адже вищезазначені підзаконні нормативно-правові акти визначають, в основному, процедурні аспекти взаємодії ПФУ з конкретними суб'єктами у чітко визначеному вузькому напрямку. Водночас низка її загальних засадничих питань має досить абстрактне врегулювання або взагалі залишається поза увагою. Можливо, було б доречним у Законі «Про центральні органи виконавчої влади» присвятити кілька статей питанням організації та здійснення взаємодії, зокрема, визначити її основні принципи, цілі та завдання тощо.

Ключові слова: Пенсійний фонд України, взаємодія, правове регулювання, співробітництво, населення України, державні органи.

Кравченко І.А. ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ОРГАНОВ ПЕНСИОННОГО ФОНДА УКРАИНЫ С НАСЕЛЕНИЕМ И ГОСУДАРСТВЕННЫМИ ОРГАНАМИ

Сегодня взаимодействие ПФУ с другими государственными органами не хаотическое и имеет более или менее приличную правовую основу, которая определяет форму и порядок их сотрудничества в конкретных областях. В то же время, по нашему мнению, для обеспечения более надежного и эффективного взаимодействия органов ПФУ с другими государственными органами не хватает закрепления его основы на уровне соответствующего закона. Ведь вышеупомянутые правительственные правила определяют, главным образом, процедурные аспекты взаимодействия ПФУ с конкретными субъектами в четко определенном узком направлении. Хотя ряд общих основополагающих вопросов имеет довольно абстрактное регулирование или остается вне фокуса. Возможно, было бы уместно в Законе «Про центральные органы исполнительной власти» посвятить несколько статей вопросу об организации и осуществлению взаимодействия, в частности определению ее основных принципов, целей, задач и др.

Ключевые слова: Пенсионный фонд Украины, взаимодействие, правовое регулирование, сотрудничество, население Украины, государственные органы.

Kravchenko I.O. LEGAL REGULATION OF INTERACTION BETWEEN THE PENSION BOARD OF UKRAINE AND THE POPULATION AND PUBLIC AUTHORITIES

Ukraine has positioned itself as a democratic, social legal state where the man, his life and health, honor and dignity, inviolability and security are recognized in Ukraine as the highest social value. In such a state human rights and freedoms and their guarantees determine the essence and direction of the state activity. Special attention must be paid to socially vulnerable categories of the population, namely the elderly, the disabled, the unemployed, the homeless, etc. These segments of the population, in accordance with Article 46 of the Constitution of Ukraine, have the right to social protection including the right to security in cases of complete, partial or temporary disability, loss of breadwinner, unemployment due to circumstances beyond their control and also in old age and in other cases provided for by law. This right is guaranteed by Universal Compulsory State Social Insurance at the expense of insurance contributions of citizens, enterprises, institutions and organizations, as well as budgetary and other sources of social security; the creation of a network of state, municipal, and private institutions to care for the disabled.

Today interaction between the Pension Board of Ukraine and other public authorities is not chaotic and has a more or less decent legal framework which defines the forms and procedures for their co-operation in certain areas.

At the same time, in our view, to ensure a more reliable and efficient interaction of the PBU with other public authorities we'll need to consolidate its foundations at the level of a relevant law. The above regulations mainly determine the procedural aspects of the interaction of the PBU with specific subjects in a strictly determined narrow direction. While the overall number of fundamental issues are rather abstract settled or even left unattended. Perhaps it would be appropriate in the Law "On Central Executive Bodies" to devote several articles to the organization and implementation of cooperation, in particular to determine its basic principles, goals and objectives, etc.

Key words: Pension Board of Ukraine, interaction, regulation, cooperation, Ukraine's population, public authorities.